

Γ. Βρούτου

Ο Ήρακλῆς

βρίσκ' κανείς λογαριασμό, όταν θέλ' νὰ τὰ πληρώσ'...

Ὁ παπᾶς ματαξαναρώτησε :

— Μὴν εἶπες ψέματα :

— Ψέματα ; Τὸ ψεῦμα εἶνε τοῦ Διαβόλου !

Ψέματα δηλαδὴ, ποῦ νὰ κάν'ν κακό !... Θεὸς φυλάξ' ! Δὲν εἶπα ποτὲ ! Δὲ θέλω νὰ εἰπῶ πῶς δὲν εἶπα καὶ καθόλ' ψέματα, ἀλλὰ τὰ ψέματα, πῶλεγα δὲν εἶχαν κακὸ σκοπὸ, οὔτε μποροῦσαν νὰ προξενήσ'ν κακό. Καλὴ-ὥρα : Ἐρχόνταν ἕνας καὶ μοῦ γύρευε δαν'κά... κι' ἀγύρηγα. Τῶλεγα «Δὲν ἔχω» καὶ τέλειωνε ἡ δουλειά. Τέτοια ψέματα, παπᾶ μ', ἔχω πῆ πολλὰ, κι' ἔλεγα καθημέρα, ἀλλὰ κακὸ δὲν προξενούσα μ' αὐτά.

Τότε ὁ παπᾶς τοῦ εἶπε :

— Σκύψ' τὸ κεφάλ' σου !

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι τοῦ ὁ Τσιέλεγκας κι' ὁ παπᾶς τοῦ ἔβαλε ἀπάνω τὴν ἄκρα τοῦ πετραγηλιού του κι' ἄρχισε νὰ τοῦ διαβάξῃ τὴ σωρητικὴ εὐχὴ :
«Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

«Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ τῶ Πέτρον καὶ τῆ
»Πόρην διὰ δακρῶν ἄφρουν ἁμαρτιῶν δωρη-
»σάμενος καὶ τὸν Τελώνην τὰ ἴδια ἐπιγόντα
»παισμάτα δικαιοῦσας, πρόσδεξαι τὴν ἐξομολό-
»γησιν τοῦ δούλου σου.....»

Κοντοστάθηκε ὁ παπᾶς μὴ γνωρίζοντας τ' ὄνομά του.

— «Βασίλην ! φωνάξαμ' ἐμεῖς, κι' ὁ παπᾶς ἐξακολούθησε :

«Βασιλείον καὶ εἶ τι ἐπλημμέλησεν ἐκούσιον ἢ
»ἀκούσιον ἁμαρτήμα ἐν λόγῳ ἢ κατὰ διάνοιαν,
»ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς συγχώρησον,
»κὸν γὰρ εἶ ὁ μόνος ἐξουσίαν ἔχων ἀφιέναι ἁμαρ-
»τίας καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῶ
»ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῶ παναγίῳ, ἀγαθῶ καὶ

»ζωοποιῶ πνεύματι νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶ-
»νας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.»

«Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος διὰ τῆς
»ἐμῆς ἐλαχιστότητος ἔχει σε λελυμένον καὶ συγ-
»κωρημένον.»

Ἦστερα ὁ παπᾶς σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸν τυρολόγο, ὅπου εἶταν τὸ ἄρτοφῶρι μὲ τὴν ἄγια κορινθία, ἔβγαλε τὸ καλημμαῦχι του, πῆρε τὸ ἄρτοφῶρι καὶ τὴ λαβίδα στὰ χέρια, ἔβαλε μπροστὰ τὸ παιδί μὲ τὸ φανάρι καὶ γύρισε στὸν ἄρρωστο. Ἐκεῖ ὁ παπᾶς ξέστρεψε κι' ἄνοιξε τ' ἄρτοφῶρι καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα ὀλίγες ψύχες ἄρτο, καὶ σ' ἕνα γεμάτου τοῦ παιδί μὲ τὸ φανάρι καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κόρφο του ἕνα μικρὸ γυαλί μὲ κόκκινο κρασί, καὶ ἔσταξε μὲ μεγάλη προσοχὴ δυὸ - τρεῖς σταλαμματαίς μέσα στὴ λαβίδα. Ὁ παπᾶς τρέμοντας ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὴ χύσῃ τὴν ἄγια κορινθία καταγῆς, διεύθυσε τὸ δεξιὸ του χέρι πρὸς τ' ἄνοιγμένο στόμα τοῦ ἀγγελοκρουσμένου Τσιέλεγκας, λέγοντας ὡς ἀπὸ μέρος τοῦ ἄρρώστου ποῦ μεταλάβαινε :

«Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον, γὰρ
»Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε, οὐ μὴ γὰρ τοῖς
»ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημα
»σοὶ δώσω καθάπερ ὁ Ἰούδας, ἀλλ' ὡς ὁ λη-
»στικὸς ὁμολογῶ σοὶ : Μὴ ἴσθῃτί μου, Κό-
»ρηε, ὅταν ἐλθῆς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.»

Ἦστερα ἀπὸ τὴν μεταλαβίαν ὁ παπᾶς ἐτοιμά-
στηκε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ Τσιέλεγκας τοῦ εἶπε :

— Παπᾶ ! Παπᾶ ! Δὲν ἔχεις νὰ πᾶς πουθενά !
»Ὡς τὰ τώρα διατάξεις ἐσὺ, τώρα διατάξω ἐγώ,
»κι' ὅταν θὰ τὰ κλείσω... πάλι ἔρχεται ἡ ἀράδα σου
»νὰ διατάξῃς.

Ὁ παπᾶς ἔμεινε καὶ φαίνονταν πῶς ἤθελε νὰ
μαῦ εἰπῇ κάτι τι.

Τὸν ἐζύγωσα καὶ τοῦ εἶπα :

— Θέλ'ς τίποτε ;